

Hænder og Fødder som en gammel Mand og kunde dog ikke dø. Men saa svag han ogsaa var — Ungdommens Uro sad ham stadig i Blodet. Han var jo endnu ikke 30 Aar. Trods Aandenød og Hjertebanken og slappe Knæ maatte han idelig op af Stolen og spasere lidt op og ned ad Gulvet med sin Støttekæp for at prøve, om han ikke kunde spore nogen Bedring. Han var den hele Dag rastløs paa Færde som et indespærret Dyr, der endnu efter aarelang Vandring frem og tilbage langsmed Burets Tremmer ikke vil opgive Haabet om at finde en Vej ud til Friheden.

I det sidste Aarstid havde han dog forandret sig meget. Han ønskede nu ikke selv andet end at blive udløst af sin Elendighed. Svækkelsen havde naaet Øjnene, saa han daarligt kunde læse. Time efter Time sad han ørkesløs hen uden noget Værge mod Dødstankernes sorte Flok.

Henne i Landsbyens Præstegaard boede en Mand, Pastor Vestrup, som han kendte fra Barneaarene. De havde engang for 18 Aar siden siddet sammen paa Skolebænken i Randers. Ogsaa senere havde de truffet hinanden i København som Studenter. Ved hans Hjemkomst havde Præsten gjort ham et Besøg; men han havde ved den Lejlighed — ganske uopfordret — givet sig til at udspørge ham om hans Forhold til Religionen, var derfor bleven af-